

Bisnapgaard.

Feriekolonien Bisnapgaard, Hals.

Mine forældre Klara og Carl Pedersen boede til leje på Bisnapgaard, da Vejgaard Børnehjælpsdag købte gården af rutebilejer Alfred Mikkelsen, Hals og gårdejer Kresten Nygaard, Gandrup.

Ved købet blev mine forældre ansat som bestyrer og opsynspar, min fader gik til hånde for håndværkerne under ombygningen, alle håndværker var fra Vejgaard, bl. a. min mand Erik Marcussen.

Da der så kom børn på feriekolonien blev mor ansat som hjælper i køkkenet hvor fru Simonsen og Gusta Holm stod for bespisningen, de var begge kendt fra Vejgaard Østre Skole hvor de var ansat ved børnebespisningen. Far havde et udhus hvor han bl.a. havde høns og et par grise og hest som var til stor morskab for børnene. Der blev også plads til butik med slik som holdt åben 1 time over middag og igen 1 time efter aftensmad og der blev lommepengene soldet op. Der var lang kø hver gang ved åbningstid, børnene lavede hurtigt et slogan: "Pedersen – Pedersen luk nu boksen op".

Som årene gik stoppede fru Simonsen og Gusta Holm, så tog min mor over og passede køkkenet og stod for det med hjælp fra et par damer fra Hals.

Alice Marcussen
Øster Sundbyvej 38, 9000 Aalborg

Historien om Bisnapgaard.

Udpluk fra protokollen, venligst udlånt fra Hals Lokalhistoriske Arkiv.

Bisnapgaard blev indviet 24. juni 1950, og første formand var lærer Henry G. Jensen.

Henry G. Jensen

Der var en to etagers hovedbygning. I stuen er der indrettet 4 værelser og to kamre og en havestue. På første sal er der en lejlighed til den familie der året igennem skal føre tilsyn med ejendommen.

Som ledere er der fem hold ægtefælle og en økonoma til at styre køkkenet. Børnene hjælper til med at skrælle kartofler og vaske op. Der kommer fire hold i løbet af en sommer. To pigehold og to drengehold i alt ca. 400 børn.

Der var fem sovesale til børnene, hver sal med sit navn. Der var "Solen" - "Månen" - "Nordpolen" - "Sydpolen" og "Ækvator". Der var køjesenge og et skab til hvert barn. Der var tre længer, hvoraf de to var bygget sammen. Imellem bygningerne var der

en stor gårdsplads. I sovesalsfløjen var der 5 sovesale til i alt 108 beboere, der var også en vagtstue, desuden toilet og vaskerum indeholdende 10 Wc'er og 20 brusere. Så var der "Pejsestuen" til ophold, hvis vejret var dårligt. Der var også en stor spisesal, hvor der var plads til 150. Et opvaskerum og et velindrettet køkken.

Børnene vækkes klokken syv og efter vask og rengøring spises der morgenmad klokken otte. Morgenmaden består af havregryn og al den sødmælk som børnene kan drikke. Middagen kan bestå af koldskål og gullasch, aftensmaden består af mellemadder med pålæg og kærnemælk. Det første hold spiste 700 stykker smørrebrød til aften hver dag og 80 liter kærnemælk, 60 liter sødmælk, ni sigtebrød, 14 rugbrød og 100 pund kartofler. Alle børn blev vejet når de kom og igen når ferien sluttede. Første hold tog 318 pund på, næsten 3 pund i gennemsnit.

Dagene går med badeture, fodboldkampe en tur i skoven eller mange andre aktiviteter. Der laves også tur til Hals med indkøb. En anden dag fodboldkamp mod Hals. Man gik i samlet trop ned til fodboldbanen i Hals. Der var også en forældredag, måske med gaver og ekstra lommepenge.

Opholdet varede tolv dage. Børnene var fra ni til tolv år. Man startede fra Vejgaard foran det gamle rådhus og kom fra skolerne Vejgaard vestre, Vejgaard østre, Rørdal og Frydendal. Der var stort opløb når børnene skulle af sted, forældre og søskende var med til at vinke farvel når busserne startede turen mod Hals.

Af de mange ledere kan nævnes Henry G. Jensen med flere. Pengene til driften af "Bisnapgaard" blev skaffet ved afholdelse af børnehjælpsdag i Vejgaard. Tre dage sidst i august. Den absolutte bedste af slagsen blev afviklet på Hadsundvej. Gaden blev afspærret fra Nørre Tranders Vej og til Odinsgade. Man satte boder og karruseller, luftgynger, tombolaer op midt på gaden. I baggårdene var der "Smugkroer", der blev solgt lodsedler. Der var også optog med flotte, pyntede vogne. Men på et vist tidspunkt måtte man ikke spærre Hadsundvej mere, man gik i samarbejde med Tivoli, og havde tombolaen opstillet derinde, men det var ikke den store succes, og da behovet for et feriested også var ved at være unødvendig stoppede man. I dag har DUI-LEG og VIRKE efterskole der.

I tombolaen var der mange hjælpere, der kan nævnes familien Svendsen, Clara og Carl Christensen, Magnus Pedersen og frue, Peter Villy Nielsen og frue og mange flere, der var også de mange der passede som passede kroerne.

Kaj N. Pedersen.

En lærer på feriekoloni.

Der var en spænding i den mellemskoleklasse, som jeg var klasselærer for på Vejgaard Østre Skole i begyndelsen af – 50'erne. Der var kommet svar fra Vejgaard Børnehjælpsdag på de ansøgninger, der i foråret var indsendt fra en stor del af elevernes forældre om at få et sommerophold på den af Børnehjælpsdagen erhvervede strandgård Bisnapgaard ved Hals. Gården var blevet indrettet til feriekoloni for børn i Vejgaard skolerne, der en gang årligt på børnehjælpsdagen var aktive med at indsamle midler til driften af gården. Der blev arrangeret optog på skolerne, og der var kamp om, hvem der kunne lave de sjoveste og mest fantasifulde vogne til optoget.

Der var i forstaden Vejgaard efter en besættelse og nogle stramme økonomiske vilkår i årene efter erkendelse af, at der var en del børn, der ikke oplevede at komme på sommerferie i omgivelser som dem, man kunne finde ved Hals med en skøn natur ved skov og strand. Nu var chancen der, og derfor var der spænding i klassen, da svaret på ansøgningen kom fra formanden på Bisnapgaard Henry Jensen. Enkelte elever var mere spændte end andre. Der var nemlig fra begyndelsen af koloniens oprettelse indført en bestemmelse om, at hvis forældrenes indkomst oversteg et bestemt beløb, kunne deres barn (børn) ikke komme i betragtning til et ophold. Ret hurtigt kunne man imidlertid se bort fra denne begrænsning. Det viste sig, at alle ansøgere stort

set kunne få et ophold. Alle kom med og det var godt ! Man undgik således at sætte uhensigtsmæssige skel mellem eleverne i en klasse. Der var for øvrigt børn fra bedrestillede hjem, der ligefrem tiggede deres forældre om at ansøge. Hvis der i klassen var et godt miljø, præget af et godt kammeratskab og sammenhold, var det en skam, at nogle elever ikke fik mulighed for ferieopholdet sammen med kammerater fra klassen.

Sommerferien kom og starten gik fra Vejgaard rådhus med en bus til Bisnapgaard. Lærer Henry Jensen fra Vejgaard vestre Skole modtog holdene, og hans første opgave var derefter at finde en leder til hver af de fire grupper et hold var opdelt i.

Lederne var før ferien fundet derhjemme. Der var bl.a. gået opfordring ud til skolernes lærere om at melde sig under fanerne og tage et nap med på et eller to hold. Fra Vejgaard østre Skole meldte jeg mig sammen med min kollega Erik Larsen og skolens pedel Jens Engelbrechtsen. Vi var sammen på hold flere gange og havde koner og børn med. På pigehold manglede der aldrig barnepiger !! Mange af kollegerne ved skolen forstod ikke rigtigt, at vi ville bruge op til halvdelen af vores gode sommerferie på at skulle underholde og beskæftige børn på Bisnapgaard, men vi havde i hvert fald to gode motiver for at være med: For det første ville vi selvfølgelig gerne være med til at give Vejgaard børn mulighed for at få en sommerferie under ideelle forhold med forhåbentlig mange dejlige oplevelser. For det andet (det mindre idealistiske) at vi og vor familie fik en gratis ferie. En lærerløn på begyndelsestrinnet gav os ikke de store muligheder for at slå store brød op, hvad angår sommerferie.

Når Henry Jensen med høj cigarføring fordelte grupperne imellem os, var det naturligvis afgørende at få fordelt en gruppe med så mange elever som muligt, vi kendte i forvejen. Jeg lagde hver gang pres på Henry for at få lov til at tage mig særligt af drenge og piger fra min klasse.

Alle de mange aktiviteter vi foretog os med børnene er beskrevet glimrende af elever andetsteds. Noget væsentligt for mig og mine elever var nok, at vi oplevede hinanden på en måde, der var en udvidelse af det positive samvær, vi kendte fra det daglige i skoledagen. Jeg på min side lærte den enkelte elev bedre at kende, vi var tættere på hinanden. Samspillet var mere afslappet end i undervisningssituationen, og vi fik begge parter noget med os hjem, der gjorde samværet i skoledagen rigere efter det fælles ferieophold på Bisnapgaard.

Knud Stamhus.

Ferieoplevelser på Bisnapgaard.

Når jeg som voksen tænker tilbage, var ideen til en feriekoloni til Vejgaard skolerne jo allerede opstået, da min mor i Vejgaards børnehjælpsdags uge stod i en bod og bagte og solgte æbleskiver. Det var træls dengang, at hun i denne uge ikke altid var hjemme, for det var mødre dengang. Havde jeg på det tidspunkt vidst, at hendes indsats med æbleskiverne, sammen med andres indsats på andre områder, var med til, at jeg senere kunne holde nogle af min barndoms bedste ferier på feriekolonien Bisnapgaard, havde jeg nok haft større forståelse for hendes fravær.

Efter denne feriekoloni var blevet en realitet, fik eleverne på Vejgaards skoler om foråret mulighed for at søge om ferieophold på Bisnapgaard ved Hals, en tidligere strandgård med mange af sine gamle værdier i behold. Opholdet var i sommerferien, og ikke som nutidens lejrskoleophold i skoletiden. Ved ansøgning om ferieophold skulle der bl.a. oplyses om andre feriemuligheder, så vidt jeg husker, skulle der også tages hensyn til familiens socialindkomst, begge dele i tilfælde af, at der skulle prioriteres blandt ansøgningerne. Jeg har dog aldrig hørt om afslag. De to sommerophold for pigerne og de to for drengene kunne mig bekendt give plads til alle ansøgere.

Måske var der et socialt islæt i at søge om sådan et ophold til sit barn, men pigerne i den klasse jeg gik i fra 1. mellem til realen på Vejgaard Østre Skole, blev alle hvert år enige om, at søge om ferieophold på Bisnapgaard. Vi skulle så helst sikre os, at vores klasselærer Knud Stamhus havde tænkt sig at søge om ophold som leder. Når dette var bragt i orden, ventede vi spændt på ansøgningen, kom vi alle med ?, og kom vi alle med på samme ophold ?

Når afrejsedagen oprandt, drog vi med familie, kuffert og sovepose til parkeringspladsen foran Vejgaard bibliotek. Der holdt busserne, som skulle bringe os til Hals. Nogle børn var nok lidt beklemte ved at slippe mors hånd og starte på det uvisse, men for mine klassekammerater og mig var det bare starten på fest og farver, stemningen var der efter. Det skal retfærdigvis siges, at vi var "store", vi gik i mellemskolen, og vi havde hinanden. Jeg tror dog vores humør og euforiske stemning smittede af på hele rejseholdet, og var med til at holde afrejsen festlig. På vej til busserne havde klassens piger postet breve og postkort til hinanden, og vi glædede os allerede til næste dag, når Henry Jensen med et mistænksomt blik, og uden cigaren i munden, efter maden uddelte posten.

Når busserne nåede Hals og Bisnapgaard, skulle vi have tildelt sovestuer og køjer. Vores klasse skulle gerne have tildelt sovesalen "Månen", vores favorit, så kunne "Solen", "Nordpolen", "Sydpolen", og "Ækvator" overtages af andre. Vi stod i række på gårdspladsen, og efter hvor mange der kunne være på en sovesal, blev der talt og tildelt soverum. Det var noget af en matematisk opgave, at stå "det rigtige sted". Alle pigerne fra min klasse skulle jo gerne i samme gruppe for at bo på samme sovesal. Vi skulle også være placeret sådan i rækken, at det blev "Månen" vi fik tildelt, og endelig skulle vi også gerne have tildelt Knud Stamhus som leder for "Månen". Vi var af en eller anden uforklarlig grund så heldige, at det hele lykkedes hvert år.

Jeg vil ikke tro "Månen" var den mindst belastende gruppe at være leder for, men ingen var i tvivl om, at på "Månen" havde man det bare sjovt. Der var ingen grænser for gruppens kreative tanker og ideer, og der var ingen tvivl om, at kreativiteten skulle afprøves. Det krævede sin mand, hele tiden at være den der havde fat i tøjlerne. Knud Stamhus formåede det. Vi var nok lidt stolte af, at vi havde vores klasselærer med på feriekoloni. Men han satte grænser, og de skulle overholdes. Gik vi over stregen

fik det konsekvenser så som at skrælle kartofler til aftensmaden til hele Bisnapgaard. Ingen tvivl om, at "Månen"s beboere var yderst rutinerede kartoffelskrællere. Jeg kan endnu huske teksten til "kartoffelsangen": "Så længe som kartofler overhovedet har en skræl osv . . ."

En mere yndet "straf" var at skulle dække bord til frokosten. Det rygtedes hurtigt, hvis det var nogle fra "Månen", der skulle dække bord og fordele madderne på tallerkenerne. Så gik turen for resten af gruppen om bag bygningen og gennem vinduerne blev de første 4-5 halve stykker med leverpostej og lignende serveret inden den officielle frokost.

Efter aftensmaden og slikkøb var det som regel op til lederne at arrangere et eller andet for aftenen enten fælles eller gruppevis. Som hjælp til selvhjælp tilrettelagde lederne arrangementer efter det mest fysisk krævende. "Månen" gik ofte lange ture i plantagen og ved stranden. Disse traveture var altid akkompagneret af sang. Knud Stamhus lærte os utrolig mange sange, fædrelandssange, engelske, tyske og nordiske. Af og til digtede vi selv teksten til sangene. Når vi kom hjem, gik turen til det store fælles vaskerum, hvor vi på rad og række foretog det absolut mest fornødne aftentoilette. Herefter i køjen - i soveposen - til Knud Stamhus's oplæsning af et eller flere kapitler af en bog, helst en uhyggelig roman om spøgelse og lignende. Herefter blev der sagt god nat og så var planen, at der skulle være ro på soverummene til næste morgen. Men, sådan gik det nu ikke altid, snarere næsten aldrig. Der blev afprøvet mange metoder fra Knud Stamhus side for at undgå at skulle gå i pendulfart mellem hovedbygningen, hvor lederne boede med deres familier, og "Månen". Jeg husker ikke han havde succes på dette område.

På alle måder har disse sommerferier givet mig meget. Først og fremmest var der aktiviteter, sjov, fest og ballade, altid skete der noget, ja næsten hele døgnet. Opholdene lærte mig om kammeratskab, når det er bedst, det lærte mig at sætte pris på ærlighed, tillid, sammenhold, leverpostej og øllebrød. Det skabte ferieminder, som i min erindring sagtens kan måle sig med nutidens fly rejser, luksus hoteller og gastronomiske middage. Vi lærte at tænke økologisk, de lommepenge vi hver især havde med, og som kunne hæves efter hvert aftensmåltid i den "lokale bank", hvor en af lederne som bankbestyrer, skulle vare hele opholdet. Der måtte derfor foretages økonomisk planlægning allerede første dag.

Somme tider var vi så heldige, at en af os fik en pakke fra hjemmet med kager og slik. En sådan pakke blev betragtet som fælleseje og delt ligeligt imellem os i haven eller soverummet.

Ved at skrive om mine ferieoplevelser på Vejgaards feriekoloni Bisnapgaard efter ca. 45 år, må jeg stoppe og tænke: var det nu sådan? Men sådan var det for mig, og det har været en fornøjelse her at få lov til at tænke tilbage på disse oplevelser. Ja, det er faktisk svært at sætte det sidste punktum.

Tove Lottrup Thomsen
Hadsundvej 65
Vejgaard

Nu

Tove Krarup
Overmarksvej 35
7840 Højslev Kirkeby

En tur til Bisnapgaard i 1953.

Det startede med at før sommerferie kom læreren rundt med et skema, hvor vi kunne tilmelde os. Og som det er almindelig så sammenligner man, hvem melder sig til? Nogle havde fra hjemmet fået besked på, at de ikke skulle på Bisnapgaard. Det skyldes i mange tilfælde stolthed. Det var ligesom ikke fint nok, og kun for børn fra fattige familier. Men andre kunne også komme med, med de der ikke havde mulighed for at komme på ferie havde førsteret. Vi var mange der kendte hinanden fra Vejgaard Boldspilklub, eller fra brydeklubben Thor. De fleste børn kom fra Vejgaard skolerne men også fra Rørdal og Sølyst skoler.

Før afrejse husker jeg at der skulle købes ind: Shorts, tennissko (de blå), toilettaske med ny tandbørste, tandpasta m.m. Der var en regel om hvor mange lomme penge vi måtte have med. Så skulle det hele pakkes og så ventede vi kun på afrejsedagen.

Afrejsen startede fra pladsen foran biblioteket. Det foregik i rutebiler. Først ventede vi på at holdet før os skulle ankomme fra Hals, og når rutebilerne var tømte, kunne vi begynde at læsse vores soveposer, skiftetøj m.v. på rutebilerne. Noget af det mest spændende var hvem der skulle med på holdet.

Ved ankomsten til Bisnapgaard kom så det store spørgsmål, hvilken stue, hvilke drenge og hvilken leder skulle man være sammen med. Af lederne husker jeg bedst skolens pedel Jens Engelbrechtsen, Herluf Andersen, skoleinspektør ? var der Søren Bendixsen eller Jens Ejnar Jensen, men det var sikkert Knud Stamhus, så var der Jens Knudsen med børnene Jens Erik, Tage, Arne, og Karl Anker også kaldet Tot de var alle dygtige gymnaster i AIK.

Det år på Bisnapgaard jeg husker bedst var da vi boede på Ækvator. Det var nemlig sådan at stuerne hed: Nordpolen, Sydpolen, Ækvator, Solen og Månen. Det år havde vi Jens Knudsen som leder. Af skolekammerater var der Bjarne Højbjerg, Hans Andersen, Erik Larsen (Rasser) og Finn Nielsen. Vi vandt holdturneringen i fodbold på Bisnapgaard og besatte de fleste pladser på det Bisnaphold der skulle møde Hals på deres bane ved byfest, hvor der var masser af mennesker, underholdning af musikkorps, gymnastik opvisning samt fælles lege efter kampen, som vi vandt. OK det vigtigste var nok, at vi kom til at kende nogle af Hals drengene, hvilket skulle komme mig til gode senere, da jeg som ung teenager tog til Skansen, sammen med mine venner på knallert, Om aftenen var der bal på Hals hotel, og havde jeg ikke kendt disse Hals drenge kunne det godt være endt med en gang stryg, når vi nu tillod os at danse med Hals pigerne. For udenfor stod tæskeholdet klar, men i følgeskab med dem vi kendte fra fodboldkampen var vi fredet og accepteret.

For at komme tilbage til ankomsten, var der nogle ting, som lige skulle accepteres, for det første madrasserne der lå ude i solen fra de uheldige piger eller drenge der ikke kunne holde sig tørre om natten, og at der var nogle af drengene der led af hjemve. Det har siden undret mig, at nogle af disse klarede sig fantastisk indenfor sport, og som maskinarbejdere, og som familiemennesker.

Det første der skete når vi var fordelt på stuerne var at aflevere lommepengene til lederen. De følgende dage kunne vi så hæve et beløb i en lille butik, hvor man også kunne købe slik. Amagerstænger og flødeboller. De sidste var populære, og det var ikke få der fik tværet en ud på trynen.

Så startede hverdagen, først med den daglige morgen hygiejne, 15 – 20 drenge på en lang række ved granit vaskerenden, med små zinkvaskefade og kun koldt vand. Derefter blev der udtaget hold der skulle hjælpe i køkkenet med at skrælle kartofler. Det var ikke rart, men vi brugte vores fantasi, når damerne ikke så det, så lavede vi figurer eller udhulede kartoflerne, og fyldte ud med kartoffelskrald, hvor dumt? For hvem straffede vi, os selv selvfølgelig. Men vi morede os gevaldig hvis ens sidemand fik en af disse kartofler. Morgenmaden bestod af OTA sol gryn, masser af sukker, som vi af og til indeholdt en del salt. Hvor saltet stammede fra viste ingen. Efter morgenmaden spurtede vi ud til dagens aktiviteter. Hver dag var der fodboldkampe mellem de forskellige stuer. Kampprogrammet var planlagt ligesom vi kendte det fra DBU, med point og topscorer. Andre samledes og gik med et par ledere ned til stranden for at bade. Nogle lå ovre mellem træerne og spillede kort. Og andre soled sig bare. Den helt store dille var cricket, det kunne vi få hele dagen til at gå med, inspireret af de kampe vi havde set med Chang og AAB spille på deres baneanlæg. Der var også nogle der spillede "Pind".

Aftenen var der den traditionelle vandretur fra Bisnap helt op til Hou. Aftensmaden bestod af kødpølse, marmelademader, rugbrød med kartofler og purløg og frikadellmader. Ved 22 tiden skulle vi til køjs og der skulle være ro på stuerne, hvilket ikke var så let, for der var altid nogle der kunne fortælle historier eller synge nogle frække sange, der var også nogle der kunne fortælle spørgelseshistorier. Der skulle også lige kastes med diverse tøjgenstande eller bolde. Der var også nogle der blev smurt ind i tandpasta, og andre der fik buksevand.

Inspektøren for Sønderbro skole Søren Bendixen var der sammen med sin frue og deres tre piger. Det fik os til at give en ekstra tand på fodboldbanen, nogle ville også gerne vise at de var flotte brune, der var særlig en der var mere brun end os andre, ham kaldte vi mulat. Jens Knudsen og hans drenge gav også opvisning med gymnastik, håndstand, flik flak og hvad der ellers kunne vises på en græsplæne, man kunne godt se at de var oplært i gymnastik af faderen. En af traditionerne var turen til Hals for at se Skansen og de to hvaltænder og eventuelt købe souvenir i en butik, der var vist kun den samme.

Noget af det jeg også husker, var mælken den var vi ikke særlig begejstret for, det var jo rigtig komælk og ikke det vi var vant til at få derhjemme. Noget af det vi også havde stor fornøjelse af var at lege i en stor stak hø der lå på gårdspladsen. Ud af høet og nogle brædder blev der bygget et netværk af huler. Så man kunne kravle fra den ene hule til den anden igennem nogle gange.

Efter de mange dejlige dage var det nogle trætte drenge der vendte hjem til Vejgaard, mæt af mange oplevelser.

Leif Mogens Olsen
Golfparken 113 st.
9000 Aalborg

Bisnapgaard – en pragtfuld sommeroplevelse for mange Vejgaard børn i 50'erne.

Mine første erindringer om Bisnapgaard og Vejgaard Børnehjælpsdag står tydelig i min bevidsthed.

Fra 1937 havde mine forældre Johanne og Villy Glerup haft sommerhus i Blokhus. Det første hus, som jeg kun har set på fotografier, mente tyskerne under anden verdenskrig lå i vejen for dem, så det fattede de af eller sprængte i luften sammen med næsten 200 andre sommerhuse i Blokhus.

Efter krigen flyttede mine forældre så et lille hus, som vi under krigen havde brugt på Birkevej i Vejgaard, til Blokhush på et lastbillad, og så begyndte de mange andre at udvide foran, bagved og ud til siden. Så hele min barndom tilbragte jeg sommerferierne i Blokhush, bortset fra når far om sommeren stoppede familien i bilen og kørte på Lær Danmark og dannelsesferie rundt i Danmark, tak for det. Det gav også mange skønne oplevelser.

Sommerferierne i Blokhush – der i alle henseender var vidunderlige – var kammeratmæssigt lidt ensformige. For der var kun en anden pige fra min klasse, hvis familie havde sommerhus på den tid.

Pludselig kom så tilbudet på Vejgaard østre og vestre Skole om, at de børn, der trængte til en sommerferieoplevelse kunne komme en uge på Bisnapgaard via midler fra Vejgaard Børnehjælpsdag.

Vejgaard Børnehjælpsdag kendte vi omkring 1949 for luftgynger og karruseller placeret på Hadsundvej ud for Odinsgade og købmand Dahls forretning. Vi husker også de flot pyntede, åbne vogne, der i kortege kørte gennem Vejgaard.

Og dette billede med Jytte og mig i bast skørter fra Tivoli Karolinelund stammer også fra Vejgaard Børnehjælpsdag eller noget i den retning! Det må have set forrygende ud! Man har forhåbentlig ikke kunnet høre mig synge, da jeg heller ikke den gang havde stemme skabt i livet. Hvilket vores sanglærer Bak Sørensen heller ikke lagde skjul på.

I mine øre lød en uge sammen med omkring 100 andre børn, klassekammerater og andre gode venner, fra Vejgaard, helt vildt og hvad kunne man ikke gå glip af ved ikke at være med!

Værdig trængende til en uge på Bisnapgaard i Hals kunne jeg bestemt ikke kaldes, men jeg tiggede og græd for at komme med, så aftalen blev, at min far spurgte, om jeg måtte komme med, hvis der blev en plads til overs. Til gengæld gav han så nogle ting til Bisnapgaard, jeg kan bl.a. huske et barometer, der blev hængt op i hovedbygningen, og en af ugens morgener på Bisnapgaard blev de rå havregryn og mælken byttet ud med smørkager, som far også betalte uden jeg eller andre viste det.

Min far døde desværre pludselig, da jeg gik i realklassen, og det har ført til, at jeg har fortrængt nogle ting fra den tid – og måske andet – har ført til, at jeg ikke husker alt fra barndommen så godt.

Det har så det gode, at jeg må spørge mine dejlige klassekammerater fra dengang, hvad de kan huske, og da Jytte, Aase, Dori, Eva og jeg stadig mødes hvert halve år sammen med Ebba, der ikke var med på Bisnapgaard, ja så tog vi lige en ekstra komsammen-dag her i sommeren 2002 i Blokhush for at sammenbringe vore glade oplevelser fra Bisnapgaard, og det er blevet til det, der kommer nu.

Jeg er nød til at tage et stort forbehold indledningsvis. For selv om de andre påstår, at de husker bedre end mig, så er de altså ikke helt unge længere, og der var nogen debat om det, vi kan huske var fra 19xx eller 19xx o.s.v. Så det er altså ikke bevidst urigtigt, hvad vi nu skriver, men der kan forekomme lidt erindringsforskydning, for at sige det pænt.

Fra sommerferierne i Bisnap husker vi både J. E. Jensen og hans kone Inge, viceskoleinspektør Toftthøj og den dengang meget unge lærer Stamhus.

Vi boede på Månen. De andre soverum hed Solen, Ækvator, Nordpolen og Sydpolen. Og fra den gang har vi fundet en sang på melodien: Vi er børn af sol og sommer, og den skal I lige have her.

I 1951 blev vi indlogeret på Solen under hr. og fru Bundgaard (der hed Arne og Herdis til fornavne, men det brugte vi jo ikke dengang). Hr. Bundgaard var regnelærer på Vejgaard vestre Skole, hvorfra han huskes med plusfours og hornbriller.

Ude i køkkenet regerede fru Holm, der havde en datter, der blev kaldt Pusser og en søn, der hed Svend. Pusser var et år ældre end os. Fru Holm var også kendt af dem, der gik til skolebespisning på Vejgaard østre Skole.

Fra vores ophold på Bisnapgaard kan vi tydeligt erindre køkkentjenesten, hvor vi skrællede kartofler i spandevise.

Den mand der boede der og udførte pedelfunktionen hed Pedersen.

Det var opdelt således, at der jo i løbet af sommeren var mange hold på Bisnapgaard. Vi boede 12 der i dage, og vi ankom en tirsdag. Den ene gang var det et pigehold, og næste omgang var drengene af sted. Dog var der nogle få drenge af sted sammen med os. Vi kan bl.a. huske Per Kjeldsen og Hans Erik Jensen. Måske fordi Pers myndige og dejlige mor Marie Kjeldsen var formand for skolekommissionen.

Vi ankom fra Vejgaard til Hals i grønne busser med soveposerne pakket på taget, og efter ankomst blev vi vejlet i hovedbygningen, hvortil vi ellers ikke havde megen adgang, og vi blev vejlet igen, inden vi forlod Bisnapgaard. Vi kunne aflevere vores medbragte lomme penge, og så kunne vi på bestemte tider hæve lidt ad gangen.

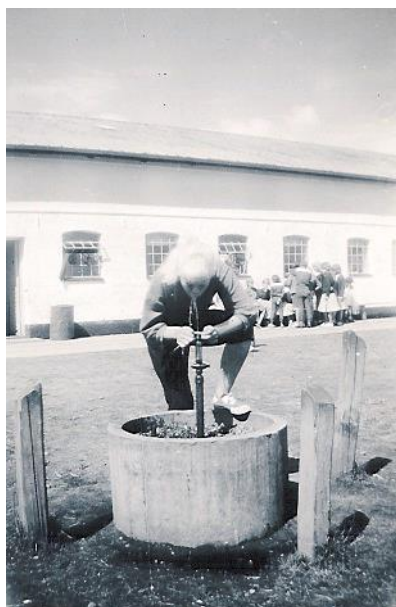
I hovedbygningen, som vi ikke kom i, hvis vi ikke havde et ærinde til en af lærerne, var der i et hjørne en lille slikbutik, der kun havde åbent på bestemte tider.

Her et billede taget af vores hold foran hovedtrappen.

Udover kartoffelskrælningen så havde vi også på skift nogle opgaver med at være på morgenholdet, dække bord o.s.v.

Men højest i erindringsbilledet fra Bisnapgaard står, at dagene gik med masser af leg, spille rundbold og langbold, pindspil, gå lange ture gennem en lille plantage ned til vandet. Og når vi så kom derned gik vi langt ud for at lede efter vandet. Der var meget lavvandet, og der var mange vandmænd.

Sovesalene der var placeret i de tidligere staldbygninger, var kun åbne på bestemte tider, så vi tilbragte rigtig megen tid udendørs. Noget man godt kunne unde tidens børn, at opleve i samme grad. Vi fik et helt andet bevægelsesmønster og en anden robusthed af den megen frie luft, leg, spil og omgang med mange kammerater på samme tid.

I forlængelse af sovesalene var der vaskerum og toiletter. Vi blev vasket ved lange rækker af terrazzo vaske med haner over.

Rundt på arealet lå også nogle bunkers fra krigens tid, som vi absolut ikke måtte lege i. I løbet af opholdet var der også ture ind til Hals by, hvorfra jeg husker små gaver købt i en boghandel med hjem til mor og far. Jeg husker tydeligt et meget lille, blått keramikskæbæger med "Hilsen fra Hals". Andre foretrak gaver med "Hilsen fra Bisnapgaard". Når vi i en stor kolonne gik ind til Hals og hjem til Bisnapgaard igen, sang vi hele vejen, bl.a. "Vi er Børn af sol og sommer" og "General Napoleon" stod højt på sangprogrammet.

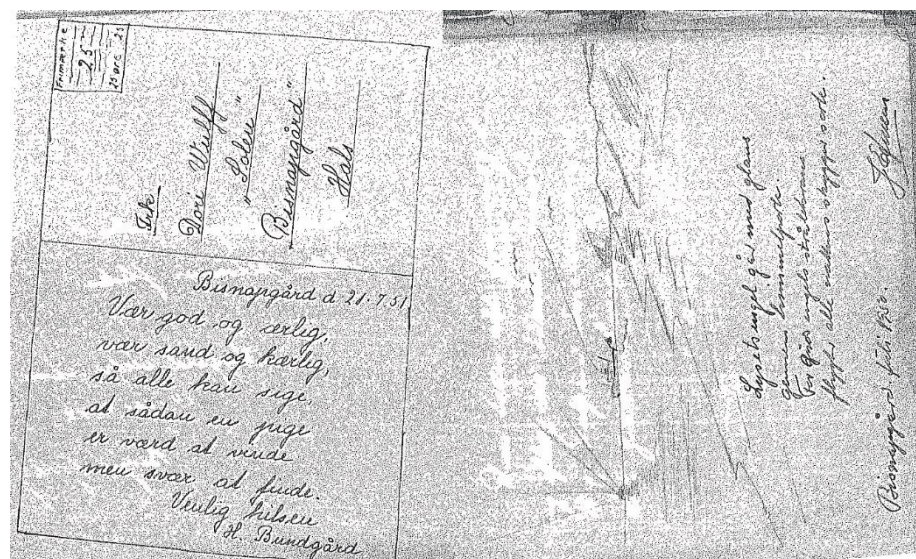
Efter morgenmaden, der bestod af rå havregryn og mælk, så fik vi varm mad midt på dagen, indtaget ved træborde, og om aftenen stod den på rugbrødsmader. Om eftermiddagen ved halv tretiden fik vi kærnemælk og hertil enten kage eller rugbrød med sukker eller marmelade.

En af opholdets store oplevelser var pakker og breve hjemmefra. Selv kan jeg ikke huske det, men Jytte har en stærk erindring om nogle gode pakker fra min elskede tante Esther (Esther Studstrup, hvis mand ejede alle bybusserne). For i pakkerne fra tante Esther var der kager fra konditori Kristine, bl.a. Mozartboller. Og så var det med at holde sig til.

Midt i opholdet var der besøgsdag, hvor forældre og søskende ankom med bus, og hvor Jyttes far, der havde mælkebil, transporterede egen og et par andre familier derned bag i mælkebilen. De, der led af hjemve, græd når familierne tog af sted igen, og vi andre forstod det ikke.

Vi havde vore poesibøger med til Bisnapgaard, og det var meget vigtigt at få nogle af de afholdte lærere og kammerater til at skrive i dem.

Et par eksempel fra Dori's poesibog:

Navne, årstal m.m. står ikke knivskarpt i vore erindringer, men at vi havde nogle pragtfulde ferier i Bisnap sammen med vores skolekammerater står slet ikke til debat.

Anni Glerup Walther.